

אל בית הכלא הגדודי, והכניס אליו מרוחו של חג. בדרכו פגש בחיילים ומיכלי האוכל בידיהם ונתן גם להם לברך על ארבעת המינים.

אחר הצהרים ישבנו בסוכה ולמדנו. אריה לימד ניגון חדש:

רוב בְּרָכוֹת הַיּוֹד וְיִקְרֵה, סַג הַסְּפִיּוֹת סַג הָאֶפְרָיִם.

למדנו את המנגינה, ומיד הסכה להיות מנגינת החג, מנגינת הגדוד. שרו אותה, זיממו אותה ורקדו למיה.

יום החג עבר, חול המועד הגיע. ריחו של חג עמד בצריף, ולא היה כל רצון לחזור לשיגרת חיי הקסרקטין. בשעה שש נכנס נחום להקיץ את סקוריו, ולהוציאם להתעמלות בוקר. החיילים טענו: „עריין חג ומחר יוצאים לקרב, תנו לנו לישון“. נחום הוציאם: „אם חג לכם וחג בלבכם“ — הוא אמר — „ריקדו!“ והחיילים חצי ערומים, שילבו יד ביד ורקדו:

„בְּנֵה הַמִּקְדָּשׁ צִיר צִיּוֹן תְּמַלֵּא“ ...

נחום עמד מן הצד. חיוך אבהי נסוך על פניו, ובעיניו אור.

בשבת לעת המנחה הגיעה סקודת המבצע. רץ בא לבית הכנסת וקרא את המספרים ואת החיילים. הלילה יוצאים. העין התרסקה על דפנות הסוכה, והלב נצבט. כה יפה היה החג עד עתה... כלום לא יוכל להגיע אל קצו?

הטור עמד חמוש ומוכן לסקודת התזווה. כל אחד ידע את המיטל עליו. ידענו את רצינות המשימה ואת קשייה. באויר כבר עמד ריחו החריף של הקרב. יחיד צעד יוסף הרגם בצדי הטור ובידיו — אוצר יקר — לולבים ואתרוגים. הוא חילק ארבעה מינים לכל דרג והחיילים ראו בהם סימן להצלחה ולשלום. נחום נטל את ארבעת המינים, והניחם בזהירות בגיפס המשוררין, הוא סירב להעבירם לרכב אחר.

הידיעה על דחיית המבצע הגיעה בחצות. קיבלנו את הידיעה ברגשות מעורבים. ידענו שבמוקדם או במאוחר נצטרך לצאת. וכולנו רצינו להיפטר מן הפעולה במהירות האפשרית.

ימי חול המועד זחלו לאיטם. הסוכה עמדה במרכז החיים של אנשי בית הכנסת. מנגינת „צהלירונני“ הפכה להמנון החג. נחום היה גאה שנבואתו מתקיימת, ובסופו של דבר לא הצטער על כך איש מבין החיילים. איש לא רצה להימצא במצב הכן ממושך, האוסר את היציאה מן המחנה. אז נתקבצו ובאו רבים מאנשי היחידה לשמחת בית השואבה שנתקיימה בבית הכנסת ובסוכה. שירה וטעימה שולבו בין סרקי שיר המעלות שנאמרו. ובסוף יצאו בריקוד. השמחה היתה גדולה. כל אותו ערב עמד נחום ליד החלון מבחוץ והציץ פנימה. הוא לא נכנס. אולם במוצאי שמחת תורה הוכנס בכוח לתוך מעגל הרוקדים. כל הגדוד היה בבית הכנסת. המנגנים זימרו בכל כוחם והריקוד היה לוהט וסוער. ההקפות נמשכו שעה ארוכה. כיון שבבית הכנסת היה רק סדר תורה אחד, הקיף החזן את הבימה כשספר התורה בידו ושבעה חיילים ליוו אותו.

באחת ההקפות נתכבד נחום ליטול את סדר התורה בידו ולילך בראש. הוא התבייש וניסה להתחמק, אך לבסוף שוכנע, נתעטף בטלית וקרא:

„סִלְךָ עוֹלָמִים הוֹשִׁיעָה נְאֻם“